

SAVERIO GAETA

*Deset obličij
skrivnosti*

ŽENSKE,
KI SO GOVORILE
Z BOGOM

SAVERIO GAETA

Deset obličij skrivnosti

ŽENSKE,
KI SO GOVORILE
Z BOGOM

Prevedla Tatjana Šivic

Družina 2025

VSEBINA

	Uvod	7
1.	Hildegarda iz Bingna	11
2.	Brigita Švedska	35
3.	Marija Agredska	59
4.	Ana Katarina Emmerick	83
5.	Luiza Piccarreta	107
6.	Elena Aiello	131
7.	Aleksandrina Marija da Costa ...	155
8.	Favstina Kowalska	181
9.	Tereza Musco	205
10.	Magdalena Gornik	229
	Bibliografija	251

V zgodovini krščanstva so mistikinje vedno predstavljale kamen spotike. Težko je razumeti in sprejeti vdor nadnaravnega v vsakdanje dogodke, predvsem tistim, ki jim je naložena hierarhična odgovornost, začevši s škofi krajev, kjer te osebe živijo in kjer se ti dogodki odvijajo.

Razsvetljenja in prerokbe vidkinj so pogosto neprijetni in naletijo na gluha ušesa, včasih pa vzbudijo resničen odpor. Le v redkih primerih so sprejeti zaradi tega, kar so: razodetja ljubeče navzočnosti Boga, Očeta in Stvarnika, ki zlasti po Devici Mariji nagovarja sleherno žensko in slehernega moškega ter vse vabi k spreobrnjenju in na pot svetosti, ki vodi v večno življenje.

Zato je vredno temeljito raziskati možnost, da gre za nekaj verodostojnega. Če se njihove besede komu zdijo zastarele (morda zaradi sloga izražanja, nikakor pa ne zaradi vsebine), naj spomnimo, da je več protagonistk te knjige že bilo razglašanih za blažene, celo svetnice, za druge pa je bil odprt postopek beatifikacije.

Iz osebnih zgodb desetih mistikinj, ki so predstavljene v kronološkem vrstnem redu in ki dejansko predstavljajo celotno drugo tisočletje krščanstva, ter iz njihovih navdihnjenih besedil izhaja izjemno duhovno bogastvo, ki ga je treba še posebej ceniti v zahtevnih časih, kakršni so ti, v katerih živimo. Njihova pričevanja nas opominjajo na odgovornost vsakega posameznika do vsega sveta zaradi tiste skrivnostne vezi, ki tako v dobrem kot v slabem povezuje vse ljudi. O tem je sestra Lucija iz Fatime v nekem

zasebnem pogovoru dejala: »Za greh posameznika plača tisti, ki je zanj odgovoren, za greh naroda pa plača celotno ljudstvo.«

V Božjem načrtu sta pravičnost in usmiljenje dve plati istega kovanca. Zato ni potrebe, da bi se zgražali zaradi tako imenovanih 'napovedi pogube', povezanih z nekaterimi skrivnostmi v marijanskih prikazovanjih. Kot uči teologija, imamo vedno opravka s pogojnimi prerokbami, pri katerih sta njihovo dejansko uresničenje in njihova razsežnost v veliki meri odvisna od molitvene drže in spreobrnjenja vernikov. Ta svarila nimajo namena, da bi vzbujala strah pred prihodnostjo, temveč so spodbude, kako se lahko izognemo situacijam, ki bi lahko vodile v nepopravljivo.

Da je vse to že vključeno v Božji načrt, je dogmatično potrdil že prvi vatikanski koncil: »Bog je želel, da bi se notranji pomoči Svetega Duha pridružila zunanja znamenja njegovega razodetja, torej Božji posegi, kot so predvsem čudeži in prerokbe, ki jasno pričajo o vsemogočnosti in neskončni učenosti Boga in so zanesljiva znamenja Božjega razodetja, ki so primerna za sleherni razum« (*Dei Filius*, 3).

To potrjuje tudi Katekizem Katoliške Cerkve: »Skozi stoletja je prihajalo do tako imenovanih 'zasebnih' razodetij, od katerih so bila nekatera priznana s strani cerkvenih avtoritet, vendar pa ne spadajo v depozit vere. Njihova vloga ni v tem, da bi 'izboljšala' ali 'dopolnila' Kristusovo razodetje, temveč da nam pomagajo, da ga bolj polno živimo v določenem zgodovinskem obdobju. Pod vodstvom cerkvenega nauka zna čut vernikov razločevati in sprejemati tisto, kar je v teh razodetjih pristen poziv Kristusa in njegovih svetnikov Cerkvi.«

Pravilna drža pri srečanju s temi mistikinjami je torej v tem, da odpremo um in srce, zavedajoč se, da je sad, ki lahko obrodi iz tega, zavedanje dragocenega daru, ki ga je treba odkriti in predati naprej, kakor je Devica Marija

dejala blaženi Eleni Aiello: »Ta sporočila ne smejo ostati zakopana, temveč jih je treba skrbno hraniti, da bo novi rod vedel, da so bili ljudje pravočasno opozorjeni, naj se spokorijo in vrnejo k Bogu.«

niti uničiti kreposti njegovih zakramentov, niti ponarediti ali pokvariti tega, kar je oznanjal. A kljub vsemu so morali v skladu z novimi načeli najti sredstva in načine, ki jih je določil Najvišji, s katerimi se bodo bojevali proti njim, med drugim zapeljevanje in prevare. Zato so nekateri, ki so bili obdarjeni z večjo zvitostjo in zlobnostjo, rekli: 'Res je, da so bila smrtnikom dana nova opozorila in zelo močan zakon, novi in učinkoviti zakramenti, nov zgled popolnosti, in ta nova ženska, ki je zelo vplivna posrednica in zagovornica. Vendar so nagnjenja njihove narave še vedno enaka in stvari, ki so prijetne njihovim čutom, se niso spremenile. Na ta način bomo z novimi zvižjaci, kolikor je v naši moči, razveljavili, kar je On storil zanje. Ostro bomo udarili po njih, poskušali jih bomo pritegniti z laskanjem in vnemanjem njihovih strasti, tako da se bodo ravnali po njih in se ne bodo menili za drugo. Njihove sposobnosti so tako omejene, da sploh niso pozorni na nasprotnika, kadar so z nečim zaposleni.'«

Sestra Marija je videla, »da so si s to odločnostjo in okrepljeno zvitostjo znova začeli razdeljevati naloge. Razdelili so se v čete, od katerih je bila vsaka določena za spodbujanje določenih pregreh. Odločili so se, da si bodo prizadevali na svetu ohraniti praznoverje, da ljudje ne bi spoznali pravega Gospoda in svojega odrešenja. Če jim to ne bi uspelo, so se odločili ustanoviti tudi sekte in krivo-verstva. Da bi vse to dosegli, so raziskali, kateri ljudje so najbolj hudobni in pokvarjeni, da bi tisti najprej sprejeli zmote in bi nato zapeljali še druge. Tedaj so si strupene kače izmislile Mohamedovo sekto, pa tudi Arijevo, Pelagijevo in Nestorijevo in vse tiste, ki so se pojavile od časa prvotne Cerkve do danes, pa tudi tiste, ki jih imajo še pripravljene, o katerih pa ni treba in niti ni primerno govoriti. Lucifer je odobral ta peklenški načrt, ker je bil v nasprotju z Božjo resnico in je hotel uničiti temelje odrešenja, ki slonijo na

veri v Boga. Hudiče, ki so predlagali te predloge, je pohvalil, počastil in jih postavil ob svoj bok. Njihova naloga je bila, da prepoznajo brezbožne ljudi, ki bi uvajali takšne laži. Nekateri so sprejeli odgovornost, da sprevržejo težnje otrok, ki so jih opazovali že od rojstva. Drugi so se zavezali, da bodo očete napravili malomarne pri vzgoji njihovih otrok, bodisi zaradi pretirane ljubezni bodisi zaradi nasprotovanja, tako da jih bodo otroci sovražili. Spet drugi so se ponudili, da bodo zasejali sovraštvo med može in žene in olajšali njihovo prešuštvo ter prezir do pravičnosti in zvestobe. Vsi so se strinjali, da bodo širili trenja, sovražnost, spore in maščevanje. K temu bi jih spodbudili z lažnimi predlogi in jih silili k arogantnosti in čutnosti, k pohlepu in želji po prestižu in dostojanstvu. Predstavili naj bi jim navidezne razloge proti vsem krepostim, o katerih jih je učil Vzvišeni, predvsem pa bi ljudi poskušali odvrniti od spomina na njegovo trpljenje, na odrešenje in na večno kazen. Zdelo se jim je, da bodo na ta način ljudje svojo energijo usmerili v zemeljske užitke in ne bodo posvečali pozornosti temu, kar je nebeško, in ne bodo mislili na svoje notranje stanje.«

V tistem trenutku »je Satan, ki je poslušal te naklepe, dejal: 'Zelo sem vesel vaših načrtov in z vsemi se strinjam. Precej enostavno bomo dosegli vse pri tistih, ki ne spoštujejo zapovedi, ki jih je dal Jezus. Zelo težko pa bomo uspeli pri tistih, ki sprejemajo njegove zapovedi in se jih držijo. Zato bom predvsem proti njim usmeril svojo neskončno jezo. Trdo bom preganjal tiste, ki sprejemajo njegovo besedo in mu sledijo. Naša vojna proti njim mora biti odločna in nepopustljiva do konca dni. V cerkveni skupnosti moram zasejati svoj plevel: ambicije, pohlep, poželenje, hude zame-re ter vse druge slabosti, katerih poglavar sem. Če se bodo krivde med katoličani množile in naraščale, bodo s svojimi žalitvami in s svojo nesramno nehvaležnostjo razjezili Vsemogočnega in povzročili, da jim bo upravičeno odrekel

pomoč, ki jo je Jezus Kristus tako obilno zaslužil. Če se bodo s svojimi pomanjkljivostmi prikrajšali za to obrambo, bomo zagotovo dosegli zmago. Treba je tudi narediti vse, da jim vzamemo pobožnost in vse, kar je duhovno, da ne bodo razumeli učinkovitosti zakramentov in da jih ne bodo uporabljali v stanju greha ali vsaj brez gorečnosti in vdanosti. Te koristi niso materialne in da bi od njih prejeli večji sad, jih je treba sprejeti s takšnim razpoloženjem. Če bodo začeli prezirati zdravilo, bodo oslabili svoje zdravje, in manj se bodo upirali našim skušnjavam. Ne bodo spoznali naših prevar in pozabili bodo na darove, ki so jim bili podeljeni, ne bodo cenili spomina na svojega Odrešenika, niti priprošnje njegove Matere. Zaradi tega žalostnega zanemarjenja bodo ne vredni milosti, in On jim jo bo v svoji jezi odtegnil. Želim, da vsi sodelujete z menoj in da ne izgubljate časa in vsakršne priložnosti, da izvršite, kar vam zapovedujem.»

Sestra Marija je tudi dojela, da se bodo v poslednjih časih Cerkve njeni preganjalci ravnali po vzoru velikih duhovnikov, farizejev in Pilata: »Kar se je zgodilo z glavo, Kristusom, se bo do konca časov dogajalo tudi z udi njegovega mističnega telesa, torej s pravičnimi, kajti bilo bi nezaslišano, če udje ne bi ustrezali glavi, otroci očetu in učenci učitelju. In četudi so škandali neizogibni, ker bodo na svetu vedno skupaj živeli preganjani in preganjalci; tisti, ki ubijajo, in tisti, ki umirajo; tisti, ki trpinčijo, in tisti, ki so ponižani, so različne usode vendarle plod zlobe ali dobrote ljudi. Gorje tistemu, ki bo po svoji krivdi in hudobni volji povzročal hudo in bo postal hudičevo orodje. Prvi, ki so se razbesneli proti novi Cerkvi, so bili veliki duhovniki, farizeji in Pilat, ki so preganjali njeno glavo. Skozi stoletja so jih posnemali tisti, ki so povzročali trpljenje njenemu mističnemu telesu.«

Med različnimi razodetji, ki jih je prejela Marija Agredska, je zanimiva podrobna razlaga, ki se nanaša na zapi-

sovanje evangelijev: »Kristusov namestnik, ki so ga drugi posnemali, se je vrgel na tla v zahvaljevanju, ko pa je spet vstal, je rekel: 'Matej, naš najdražji brat, naj takoj zapiše evangelij v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Marko naj drugi zapiše evangelij v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Luka naj tretji zapiše evangelij v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Naš najdražji brat Janez naj četrti zapiše evangelij v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.' Najvišji je podprl njegovo odločitev z enako gorečnostjo, dokler je niso vsi soglasno sprejeli. Po nekaj dneh se je Matej odločil, da bo začel. Celo noč je preživel v molitvi v eni izmed sob v hiši zadnje večerje in prosil za razsvetljenje, ko se mu je prikazala Gospa, ki je sedela na veličastnem prestolu, ne da bi se pri tem odprla vrata. V znak spoštovanja se je z obrazom priklonil do tal, ko pa se je spet dvignil, jo je prosil, naj ga blagoslovi. Namenila mu je naslednje besede: 'Moj ljubljeni, Najvišji me pošilja k tebi s svojim blagoslovom, da bi se z njim lotil naloge, ki ti je bila na tvojo srečo dodeljena. Njegov Duh ti bo pomagal, pa tudi jaz bom ponižno prosila zate z vso naklonjenostjo svoje duše. Kar se tiče mene, pa je prav, da razkriješ samo tisto, kar je potrebno za prikaz njegovega učlovečenja in drugih njegovih skrivnosti, da se zaseje vera. Ko se bo vera utrdila, bodo sledila stoletja, v katerih bodo razodete izjemne milosti, ki so mi bile podeljene.' Obljubil je, da bo izvršil njeno voljo. Medtem ko mu je svetovala, v kakšnem vrstnem redu naj zapiše pripoved, se je prikazal Sveti Duh. V Marijini prisotnosti je začel pisati evangelij, kakor ga še danes beremo. Nadaljeval je še potem, ko je izginila, dokončal pa ga je v Judeji. Napisal ga je v hebrejščini, v 42. letu po Jezusovem rojstvu.«

»Marko je začel pisati štiri leta pozneje. Tudi on je pisal v Palestini in v hebrejskem jeziku. Ob tej priložnosti je svojega varuha prosil, naj o njegovi nameri obvesti preblaženo Marijo ter jo prosi za pomoč in priprošnjo. Ustregla mu je

4

Una
Katarina
Emmeric

Ana Katarina Emmerick se je rodila 8. septembra 1774 v Coesfeldu, majhni vasici v škofiji Münster na severozahodu Nemčije. Bila je hči Bernarda in Ane Hillers, ki sta delala na kmetiji v lasti sorodnika. Bila sta revna, a jima je uspelo dostojno preživljati devet otrok. Deklica je bila krhkega zdravja in je vse življenje trpela posledice otroškega rahitisa. Kljub temu je med svojim 12. in 15. letom delala na polju, nato pa še pet let kot šiviljska vajenka. Šolo je neprekinjeno obiskovala samo štiri mesece, a je izstopala po svoji bistrosti in sposobnosti razmišljanja. Drugega se je naučila sama ob prebiranju knjig, ko je pasla živino na pašnikih.

Ana Katarina je imela že od otroštva izrazito globoko molitveno življenje, saj je dolge ure posvečala molitvi, med katero je klečala in roke držala razprte v obliki križa. Njeni molitveni nameni so bili: da bi vsak dan bolj ljubila Boga, da bi bila pripravljena pomagati in služiti drugim, da bi zadoščevala za trpljenje in grehe človeštva. Pozneje je svojemu duhovnemu voditelju zaupala, da je spoznala, da jo je Gospod že takrat želel pritegniti k sebi, tako da ji je podelil posebne milosti. Pravzaprav je zagotovo že pred dvanajstim letom, ko je prejela prvo sveto obhajilo (birmo pa je prejela šele pri 22 letih), začela doživljati preroške sanje in videnja Jezusovega življenja.

Kasneje je pripovedovala: »Videnja dogodkov iz Stare in Nove zaveze sem doživela že zelo zgodaj. Spominjam se, da mi je oče nekoč, ko sem bila še otrok in me je držal na kolenih, ko je sedel ob ognju, rekel: 'Pripoveduj mi.' Tedaj sem mu živo in jasno pripovedovala o mnogih svetopisemskih rečeh. Ker še nikoli ni slišal na tak način govoriti o teh stvareh, je bil ganjen do solz, ki so kapljale name. Dejal je: 'Deklica moja, kje si slišala te stvari?' Jaz pa sem mu odgovorila: 'Očka, tako je! Jaz jih tako vidim!' Tedaj je obmolnil in ni rekel ničesar več.«

Morala je bojevati tudi mnogo duhovnih bojev s hudičem. Med svojim 17. in 20. letom je šla skozi nekakšno versko krizo, kajti sveti obredi, ki jih je prej spremljala z veliko blaženostjo, so zanj postali tako neprijetni, da se je morala resnično potruditi, da se jih je udeleževala. Vendar je še naprej sodelovala pri svetih mašah in pri liturgiji, čeprav je vedela, da doživlja močne skušnjave nečimrnosti, ko se je udeleževala zabav svojih vrstnic. Vendar pa nikoli ni izgubila želje, da bi vstopila v posvečeno življenje, kot je govorila že od otroštva.

Pri 21 letih je prosila Boga, da bi prejela znamenje glede svoje poklicanosti, in s pomočjo svojega duhovnega voditelja je spet prejela veselje do obhajanja verskih obredov. Medtem ko je kot potujoča šivilja hodila od kmetije do kmetije, je tudi začela iskati samostan, kjer bi jo sprejeli. Poskusila je kot postulantka pri trapistkah naše Gospe usmiljenja v Rosendahlu, vendar ji krhko zdravje ni dopuščalo, da bi ostala tam. Po nasvetu spovednika se je nato obrnila na klarise v Münstru, ki so privolile, da jo sprejmejo kot laično sestro, če se nauči igrati orgle.

S tem namenom se je Ana Katarina preselila v hišo maestra Söntgena, organista v Coesfeldu. Kmalu je spoznala, da mora vso svojo pozornost posvetiti temu, da na noge postavi člane te družine, ki so živeli v gmotnem

10

Magdalena
Gornik

sredo, 14. septembra 2022, na praznik povišanja sv. Križa, je bila na nadškofijskem ordinariatu v Ljubljani slovesna seja ob začetku škofijskega postopka za razglasitev za blaženo Božje služabnice Magdalene Gornik. Žena, ki so jo sodobniki poznali kot vidkinjo, stigmatiziranko in mistikinjo, v začetku 21.

stoletja stopa pred slovenskega kristjana kot lik, ki vabi k spreobrnjenju in poživljenemu češčenju Jezusa v evharistiji. V videnjih je videla šibe vojne, lakote, bolezni, ognja in povodnji, ki bodo prihajale nad svet in človeštvo. Najhujša šiba, ki jo je napovedal Gospod po njenih besedah, je bil odpad od vere. Poldrugo stoletje, ki je za nami in čas, v katerem živimo, je za nas v razvitem svetu čas, ko mnogi odpadajo od vere. Magdalena Gornik je mistikinja, ki nas vabi, da poživimo in utrdimo vero. Papež Benedikt XVI. je o mističnih izkustvih zapisal: »V njih je človeški duh za trenutek povzdignjen nad sebe in zaznava svet božanskega in večnega, nato pa se vrne v normalno obzorje svojega bivanja. Mistično izkustvo je začasno razprtje prostora duše in njene zaznavne zmožnosti.« Pri maši je Magdalena redno imela mistična doživetja in videnja. Tudi sicer je vsak petek, nekaj časa pa še pogosteje, podoživljala Jezusovo trpljenje v Getsemaniju, na križevem potu in na križu in takrat je krvavela. Sedem let je imela rane, ki jih je imel Kristus, ko je bil križan, ali kakor sv. Frančišek, sv. Katarina Sienska,

v novejšem času pa sv. p. Pij iz Pietrelcine, Terezija Neumann ... Tako se z njenim svetniškim likom naš narod vključuje med tiste, ki so imeli take pričevalce.

Življenje Magdalene Gornik

Magdalena je bila rojena 19. julija 1835, bila je tretji od sedmih otrok v skromni družini Gornik v vasi Janeži na Gori pri Sodražici. Družina je imela majhno kmetijo. Posebno Božje delovanje v njenem življenju se je začelo v letu njenega prvega svetega obhajila. Kot je povedala sama, zapisal pa tudi prvi kronist dogajanja Janez Plaper, je 12-letna Magdalena nekega pomladnega dne leta 1847 po materinem naročilu šla na njivo. Ko je prišla v bližino njive, je zagledala neznano ženo, ki jo je ljubeznivo nagovorila. Vprašala jo je, ali ljubi Jezusa, in se ji predstavila, da je njegova Mati. Napovedala je, da se bosta še večkrat videli. Ko je deklica tisto leto pristopila k prvemu svetemu obhajilu, je slišala Jezusov glas. V istem letu (30. maja 1847) je tudi prvič poromala v Marijino svetišče k Novi Štifti. Tam je med mašo po povzdigovanju, kot je sama zapisala, zagledala v hostiji čudovito lep Jezusov obraz.

Bog je imel z njo poseben načrt. Leto dni jo je pripravljaj na poslanstvo, ki ga je živela do smrti: trpeti, zadoščevati za grehe ljudi ter klicati (vabiti) k spreobrnjenju in pokori. V adventu 1847 je hudo zbolela. Ni mogla uživati hrane, razen malo mleka, redke juhe ali koščka belega kruha, ki pa ga revna družina ni imela. V začetku avgusta 1848 je sredi bolečin, ki jih je prestajala, zagledala prikazen: ženo žalostnega obraza. Magdalena je po pogovoru v njej prepoznala Božjo Mater. Marija ji je priporočila, naj posnema Jezusa v trpljenju. Obljubila ji je: če bo trdno zapala v njenega Sina, bo od njega prejela vse. Lakote in žeje ne bo več trpela, ker bo hrano prejela od Boga. Marija

ji je povedala tudi o svojem prikazanju pastirčkoma v La Salettu v Franciji in napovedala papežev beg iz Rima, kar se je res zgodilo tri mesece pozneje. Napovedala je kazni, če se ljudje ne bodo spreobrnili. V petek, 11. avgusta 1848, je imela prvo zamaknjenje in od takrat naprej vsak dan do svoje smrti 23. februarja leta 1896. Od septembra 1848 je postala povsem nepokretna za več let. Marijina obljuba, da ne bo več trpela žeje in lakote, se je začela izpolnjevati. Dne 25. septembra 1848 je prenehala uživati zemeljsko hrano. Njena hrana je bilo sveto obhajilo. Ob tem pa je v zamaknjenjih prejela še posebno nebeško jed, veliko kot zrno. Rednim zamaknjenjem se je pridružilo trpljenje. Na svojem telesu je občutila del tistega trpljenja, ki ga je pretrpel križani Jezus. Novembra 1848 je prejela stigme na rokah in nogah ter na strani. Rane so krvavele vsak petek, od leta 1849 pa tudi vsako sredo. Te rane je dolgo skrivala in so jih videli le redki. Vidne so bile vse do leta 1855, nato je prosila Jezusa, da ji jih zaradi radovednosti ljudi odvzame. Uslišal jo je in ji pustil le rano na strani, ki ji je ostala vse do smrti.

Glas o njenih ranah, zamaknjenjih in videnjih se je namreč razširil po vsej Kranjski in čez njene meje. Javno mnenje o njej se je razdelilo. Liberalni tisk jo je napadel kot prevarantko, čeprav nihče od piscev ni obiskal Gore in osebno preveril dogajanja. Takratna deželna in državna liberalna oblast ji je ostro nasprotovala. Tudi duhovniki so bili razdeljeni. Ljubljanski škof Anton Wolf je zato župniku Jožefu Lesjaku v Sodražici naročil, naj jo spremlja in mu pošilja poročila. Župniku je naročil tudi cerkveno preiskavo. Zato so Magdaleno 2. marca 1852 pripeljali z Gore v sodraško župnišče, kjer je ostala do 11. aprila na opazovanju. Vseh 40 dni je bila pod strogim nadzorom. Župnik in priče so videli njene stigme, trpljenje, doživeli njena zamaknjenja in videnja. Videli so njena mistična obhajila in prejemanje

Saverio Gaeta
DESET OBLIČIJ SKRIVNOSTI
Ženske, ki so govorile z Bogom

Naslov izvirnika:
DIECI VOLTI DEL MISTERO
Donne che parlarono con Dio
© Edizioni San Paolo s.r.l., 2021.
© za slovensko izdajo: Družina d.o.o., 2025
Vse pravice pridržane.

Imprimatur: Slovenska škofovska konferenca št. 10-13/25
z dne 9. junij 2025, msgr. dr. Andrej Saje

Prvi natis

Prevod: Tatjana Šivic
Avtor poglavja o Magdaleni Gornik: msgr. mag. Franci Petrič
Urednica: dr. Tina Osterman
Jezikovni pregled: Mojca Pipan
Korektura: Lejla Križanič Krk
Oblikovanje in prelom: Pavla Bonča
Slika na naslovnici: Frank Dicksee, Stella
Izdali in založili: Družina d.o.o.
Zanjo: Tone Rode
Tiskano po naročilu
Ljubljana 2025

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

27-587-055.2

GAETA, Saverio
Deset obličij skrivnosti : ženske, ki so govorile z Bogom / Saverio Gaeta ;
[prevod Tatjana Šivic]. - 1. natis. - Ljubljana : Družina, 2025

Prevod dela: Dieci volti del mistero : donne che parlarono con Dio
ISBN 978-961-04-1175-8
COBISS.SI-ID 229697027

V knjigi *Deset obličij skrivnosti* priznani italijanski novinar in avtor Saverio Gaeta predstavi deset izjemnih žensk, katerih življenja so zaznamovala mistična srečanja z Bogom. Temelječ na natančnih zgodovinskih virih, pričevanjih in cerkvenih dokumentih, odstira obraze svetosti, ki so postale žive priče Božjega delovanja v svetu. Od stigmatiziranih mistikinj do tiho molčečih pričevalk vere, v vsaki izmed njih prepoznavamo Obličje skrivnosti.

To niso legende, temveč resnične zgodbe žensk, ki so vstopile v skrivnost Božje bližine. Žensk, ki so nosile križ in milost hkrati – pogosto nerazumljene, a globoko povezane s Kristusom. V tem prepletu mistike, vere in človeške ranljivosti spoznamo izjemne posameznice, ki so si drznile govoriti z Bogom – in mu tudi prisluhniti.

Slovensko izdajo dopolnjuje poglavje o mistikinji **Magdaleni Gornik**, ki ga je posebej za slovensko izdajo napisal msgr. Franci Petrič, postulator in velik poznavalec njenega življenja ter njene duhovne zapuščine.

---

*Ko Bog spregovori –
pogosto izbere ženske.*

ZALOŽBA
DRUŽINA

